

kakor duhovnikom s tem razločkom, da jih ne poljublja.

Iz cerkve smo se vrnili v rojstveno hišo novomašnikovo, kjer nam je bil pripravljen sijajen obed. Povabljenih je bilo jako veliko. Da so imeli prostora, se je napravila na velikem dvorišču velikanska lopa iz svežih vej, kar je bilo meseca velikega srpana pri slavonski vročini prav pametno: imela je ta jedilnica vedno dovolj prepiha.

Med obedom se je pelo in govorilo jako mnogo. Prav milo mi je bilo, da se je pelo toliko slovenskih pesmij — vsaj polovica. Zatrjevali so mi, da Slavonci jako ljubijo slovenske pesmi in jih prepevajo ob vsaki priliki. Napitnic ni bilo ni konca ni kraja. Gospod stoloravnatelj, župnik iz Jasenovca ob Savi, je imel posla dovolj, da si je zapomnil govornike, ki so se mu oglašali za besedo. Naš južni brat se ne more veseliti, ne more piti, da ne bi govoril napitnic. Kjer sta dva skupaj, si že napivata in nazdravljata. Radi tega je doli vsakdo govornik. Umeva se, da ni vse zlato, kar se pové; da se le govori, pa je dobro. Ako se zbere pa nekaj več oseb, izvoli se tudi stoloravnatelj in drugi dotični dostojanstveniki.

V sili si pomaga Hrvat tudi sam, da se zabava z napivanjem. Neki grof blizu kranjske meje je obolel na nogah. V družbo torej ni mogel, kar mu je bilo neznosno. Kaj stori? Ukaže si prinesti vina in neko število kupic. Te krsti po svojih prijateljih, napolni jih z vinom in sedaj jame napivati n. pr. v dolgem govoru proslavlja biskupa Strossmayerja in sklene: „Naj živi dika jugoslovanska, biskup

Strossmayer! Iz polne čaše!“ Izpije čašo do dna. — Ume se, da je biskupu dolžnost, da se zahvali na napitnici; ker pa je odsoten, stori to grof sam, češ, tako nekako se biskup zahvali. Napiva si v imenu Strossmayerjevem zopet iz polne čaše. Tako se vrsté možje, ali bolj prav kupice, ki nosijo njihova imena, da si ž njimi grof napiva in se zahvaljuje celi dan ter si preganja dolg čas. — Še jedno sem slišal: Srbski pop je povabil večjo družbo. Povabljeni pridejo; ali neki popov prijatelj je pregovoril njegovo ženo, da jih je skrila v sosednji sobi, ker so hoteli videti, kaj bo počel gostitelj sam. Mož je nekoliko čakal, a ker ni bilo povabljenih gostov, je ukazal: „Nosi!“ Jedi so prinesli, pop se je nekoliko pojezil nad brezobzirnimi prijatelji, pa je kmalu začel napivati kakor prej omenjeni grof. Čez nekaj časa vstopijo povabljeni in ga vprašajo: „Kaj si delal?“ — „Dobro sem se imel v vaši družbi!“ jim odgovori pop. Nikdar več ga niso tako dražili, videč, da si zna sam pomagati.

Omenjam še, da se je slavnost nove maše na pol obhajala že v soboto. Novomašnik je imel zvečer slovesne litanije, po katerih je župnik povabil njega in došle goste na bogato večerjo v župnišče. Tu se je pilo in pelo in nazdravljalo novomašniku, roditeljem in drugim do polnoči. Da pa ta navada ni posnemanja vredna, ni treba opominjati.

Po kratkem ali sladkem počitku pri gostoljubnem župniku D. sem se v ponedeljek zopet odpeljal v Šumedje, pa si ohranil vesel spomin na slavonsko novo mašo.

(Dalje.)

Oblakom.

Ej oblaki, ej oblaki,
vi nebeške tice,
le razvijte, le razpnite,
mehke perutnice!

In v daljavo nedogledno
urno mi hitite,
a s seboj vse nade moje,
upe vse vzemite!

In v daljavi potopite
vse v morjé jih širno!
Ko srce bo prazno, pusto
morda bo i mirno...

Fr. Ks. Meško.